

Σωτήρης. Γιατί; Καλλίτερα είναι τὰ μούτρα της ἀπὸ τὰ δικὰ μου ἢ ἔχει τὴ μεγάλη προίκα; Γιατί λοιπόν;

Τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ μάννα του δὲ θάφινε νὰ μάθει ὁ γιὸς της τὴν αἰτία ἀπὸ τὸν κόσμον. Θὰ τοῦ τὴν ἔλεγε αὐτὴ, θὰ τὸν ἔψελνε καὶ λιγάκι, γιατί ἡ μεγάλη του προθυμία στοὺς γειτόνους καὶ στοὺς γνωστοὺς δὲν τῆς εἶχε πολυαρέσει ἀπὸ ἔραρχης... Ἀκούς ἐκεῖ νὰ δουλεύει αὐτὸς γιὰ τοὺς ξένους ἔτσι!

— Πρωτῶς καὶ τὸ γιατί; τοῦ εἶπε κείνη ψευτοθυμωμένη. Γιατί εἶσαι παραπολὺ βολικός, κακόμοιρε. Ξαίρεις τί εἶπε ἡ Μαριγούλα, ὅταν τῆς τῶπε ἡ μητέρα της; Ἔ, Τί νομίζεις; «Αὐτὸ τὸν κουτεντὲ θὰ πάρω, πού τὸν κάνουν ὅ,τι θέλουν;» Ἄκου τα!...

Ὁ Σωτήρης δὲν ἀποκρίθηκε. Μόνο ἔπεσε σὲ συλλογὴ.

Ὁ Σωτήρης γυρίζει ἀπόψε στὸ σπίτι του μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία. Καὶ δὲν εἶναι καὶ ναρῆς. Εἶχε περάσει καὶ ἀπὸ τοῦ κυρ-Ἀλέκου κ' εἶχε βρεῖ τὴν παρῆα. Κι ἀπόψε εἶχε πάει γυρεύοντας, κανεὶς δὲν εἶχε φωνάξει. Κι οὔτε εἶχε φύγει πρῶτος ἀπ' ὅλους καὶ βιαστικός, σὰν πρῶτα. Τώρα πιά δὲ βιαζόταν καθόλου. Τώρα ἔκανε ὅπως ἤθελε αὐτὸς, ἄκουγε καὶ φχαρίσταγε τὴ δικιά του καρδιά καὶ μόνο. Τὶς ὀρέξεις τῶν ἄλλων, πού τόσο τὶς σεβόταν πρῶτα καὶ μὲ κάθε θυσία ἤθελε νὰ τὶς ἱκανοποιεῖ, τώρα δὲν τὶς λογάριάζε, δὲν τὶς ἄκουγε πιά...

Γύριζε λοιπὸν στὸ σπίτι του σιγά-σιγά, μ' ὅλη του τὴν ἀνεση.

— Καλησπέρα, κύρ-Σωτηράκη! τοῦ φώναξε μιὰ γνώριμη φωνή. Σὰν πολὺ βιαστικός περνᾶς τὴν πόρτα μας.

Ἔϊταν ἡ γριὰ-Σταύραινα, ἀπὸ τὴν ξόπορτᾶ της, ἀνάμεσα σὲ πεντέξη νιὲς καὶ γριές, πού δὲν τὶς ἤξαιρε ὁ Σωτήρης. Τὴ Σταύραινα ὅμως τὴν εἶχε πάρει τὸ μάτι του ἀπὸ μακριά. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔκανε τὸ βιαστικό. Δὲν εἶχε καμιὰ ὄρεξη νὰ καλησπερίσει. Ἦξαιρε πὼς μὲ τὴν καλησπέρα ἐνενηνταεννιά φορές ναὶ καὶ μιὰ ὄχι, θὰ τοῦ ζήτηγε καὶ κάτι. Ἔτσι τὶς εἶχε συνηθίσει, βλέπετε, τὶς γειτόνισές του ὁ Σωτήρης, Μὰ, σύμφωνα μὲ τὴν καινούρια του τακτικὴ, ἔπρεπε νὰ τῆς ἀρνηθεῖ. Προτίμησε λοιπὸν νὰ περάσει ἀδιάφορος κ' ἔτσι νὰ τὰποφύγει ὅλ' αὐτὰ.

Ἄλλὰ μιὰ πού τὸν καλησπέρισε, δὲ μπορούσε πιά νὰ καμώνεται. Καὶ καλησπέρισε καὶ αὐτὸς. Μὰ ἡ καλησπέρα τοῦ μεγάλωσε τόσο τὴ βία, πού ἡ Σταύραινα δὲν πρόφτασε νὰ τοῦ πει τίποτ' ἄλλο. Ἔτσι ὁ Σωτήρης ξέφυγε, ἀφίνοντας τὴ γριὰ γειτόνισά του νὰ πορεῖ καὶ νὰ σταυροκοπιέται γιὰ τὸν τρόπο του.

— Ἐλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! ψιθύρισε ἀκολουθώντας τον μὲ τὰ μάτια. Κοίταξε τρεχάλα πού ἔβαλε, γιὰ νὰ μὴ σταματήσει. Ἄλλο εἶδος τρέλα καὶ τοῦτο!...

Λίγες πόρτες παρακάτω, σταμάτησε τὸ Σωτήρη ἄλλη γειτόνισα. Αὐτὴ εἶταν ἡ κυρὰ-Χρυσούλα, πού τῆς εἶχε δεχτεῖ τόσο πρόθυμος τὸ αὐγουστιάτικο ἐκεῖνο βράδι. Αὐτῆς δὲν τὴν εἶχε δεῖ, γιατί τὸν περίμενε πίσω ἀπὸ τὴ γρίλια τοῦ παραθυριοῦ της. Κ' ἔτσι δὲ μπόρεσε νὰ τῆς ξεφύγει, ὅπως τῆς Σταύραινας.

— Καλησπέρα, κύρ-Σωτηράκη!

— Καλησπέρα, τῆς εἶπε ἀδιάφορα καὶ ἔτοιμος νὰ ξεμινήσει.

— Δὲν ἔρχεσαι πὺ κοντὰ, καμμένη;

— Ἀκούω καὶ ἀπὸ ὄω!

Κ' ἡ φωνὴ του εἶταν τόσο ἐπιτακτικὴ, πού ἡ κυρὰ-Χρυσούλα δὲν τοῦ τὸ ξαναεἶπε.

— Κάτι ἤθελα νὰ σοῦ ζητήσω πάλι, κύρ-Σωτηράκη μου.

— Νᾶξαιρες πόσες δουλειὲς ἔχω καὶ θιλέγεις...

— Καλά, κύρ-Σωτήρη, δὲ θέλω νὰ σὲ βαρύνω. τοῦ ἀποκρίθηκε κείνη πειραγμένη.

— Εἶναι ἡ ἐποχὴ, βλέπεις. Δουλειές, ἕνα βουρνό.

— Καλά, καλά. Κοίτα τὶς δουλειές σου. Δὲ θέλω τίποτα.

Καὶ καλονυχτίστηκαν.

— Καλέ, τοῦτος εἶναι ὁ Σωτήρης, πού τσακίζονται γιὰ νὰ σὲ φχαριστήσῃ; ἀπορούσε ἡ γυναίκα. Πὼς ἔγινε!

Ὅσο ὁ Σωτήρης εἶχε φτάσει στὸ σπίτι του. Τὰ δὲρφια του εἶχαν ἐρθεῖ ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα. Κι ὅμως ἡ μητέρα του δὲν εἶχε κενώσει ἀκόμη τὸ φαῖ στὰ πιάτα. Περίμενε τὸ Σωτήρη. Ὑστερ' ἀπὸ τὴ φασαρία, πού ἔκανε προχτές, — φωνές, βλαστήμιες, σπασίματα πιατικῶν, — πού νὰ τολμήσουν νὰ ξανακαθήσουν στὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ εἶναι φερεμένοι καὶ αὐτοῖς!

Ἔτσι τὸν εἶχε κάνει ὁ λόγος τῆς Μαριγούλας. Ἀφοῦ ἡ καλοσύνη του πέραγε γιὰ κουταμάρα, ἔγινε καὶ αὐτὸς κακός, σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

(Κατὰ τὸν ἦχο τῆς Sérénade τοῦ Shubert).

Ὅταν νυχτώνει τὰ πουλιὰ κρύβονται στὰ κλαριά, καὶ τὸ φεγγάρι σκάνεται στὸν οὐρανὸ ψηλά. Στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα, ξαπλώθηκα κοντὰ σου κ' ἐνωσα στὸ κεφάλι μου τὰ χᾶιδι' ἐπ' τὰ μαλλιά σου. Σὲ ἀγαπῶ, σ' ἐπιθυμῶ, καὶ σὺ ἀγαπᾶς ἐμένα, κ' εἶμαστ' οἱ δύο μας μοναχοὶ στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα. (Κατὰ τὴν ἐπανάληψη:)

Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λαχταρῶ, καὶ σὺ ποθεῖς ἐμένα, κ' εἶμαστ' οἱ δύο μας μοναχοὶ στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα.

ΣΤΗ ΜΟΝΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

(Κατὰ τὸν ἦχο τῆς μονωδίας: «D'aburd le coedu someille» τοῦ Boccace).

Σ' ἀγάπησα ὅταν σ' εἶδα, κ' ἡ δόλια μου ψυχὴ κρυφὴν ἔτρεφ' ἐλπίδα: νὰ ζήσουμε μαζή...

Ἄχ! ὁ καιρὸς διαβαίνει μ' ὀλόγοργα φτερά, καὶ ἡ νιότη μου ἡ καμμένη, μαζή μ' αὐτὸν περᾶ!

Σ' ἀγάπησα πού σ' εἶδα...

Ἀγάπα με καὶ σύ...

Ἡ Ἀγάπη 'ν ἡ Ἐλπίδα,

ἡ Ἀγάπη 'ν ἡ Ζωή...

Κ. Ν. ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ